

Hensyn til at Lande som England, Sverige og Holland i den senere Tid har ført deres Valuta i Pari — slutte sig til denne Opfattelse, selv om det set fra et specielt industrielt Standpunkt kunde være en øjeblikkelig Fordel, om Kronen var bleven staaende ved en lavere Kurs, idet Industrien og dens Udøvere da vilde være bleven forskaanede for de tunge Byrder, som er Følgen af den nu i hastige Tempo stedfindende Deflation.

Om Slutresultatet — Kronen i Pari — har der i ganske overvejende Grad hersket Enighed indenfor Industrien, og der har ligeledes været Enighed om, at det burde forhindres, at Kronen gik tilbage til en Kurs, der laa under det Niveau, hvortil den nu har arbejdet sig op.

Tilbage bliver da Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Kronestigningen burde foregaa, og Industriraadet vil da gerne her minde om, at man ved tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal har gjort gældende, at det for Erhvervslivet vilde være det heldigste, om Kronen i et langsomt Tempo og saavidt muligt efter en i Forvejen lagt Plan kunde føres op i Pari, saaledes at man kunde undgaa de hyppige Svingninger, der medfører et for Industriens Kalkulationer højst uheldigt Usikkerhedsmoment, og Raadet mener fremdeles, at det for Samfundet og Erhvervslivet vilde have været langt at foretrække, om en saadan Plan kunde have været overholdt.

Under de givne Forhold er der imidlertid ingen Anledning for Industriraadet til at komme nærmere ind paa denne Side af Sagen, eftersom det i Løbet af de sidste Maaneder i Realiteten er blevet overladt til Tilfældighedernes Spil at træffe Afgørelsen, i det store Spørgsmaal, om Samfundet skulde paatage sig — og vilde være i Stand til at bære — en hastig Deflations tunge Byrder, eller om andre Udveje maatte have været at foretrække. Nu er der efter Raadets Overbevisning med Hensyn til Valuta-spørgsmaalet ikke andet at overveje end, hvilke Midler der kan bringes til Anvendelse for, at de med Deflationen forbundne store Ulemper dog i nogen Grad kan mildnes.

Eftersom Vanskelighederne for den producerende Del af Erhvervslivet fremkommer derved, at det indenlandske Prisniveau ikke med et Slag kan tilpasses efter Verdensprisniveauet, maa det afgørende være at bringe denne kritiske Udjævningsproces til at forløbe paa den mindst ødelæggende Maade. Dette vil sige, at alle Faktorer maa yde deres Medvirkning til, at Prisniveauet snarest bliver bragt nedad.

I saa Henseende maa det navnlig være afgørende, at henholdsvis Staten og Kommunerne nedsætter alle Takster og Afgifter, saaledes at Jernbanetransporter, Postforsendelser, Telegrammer m. v., Gas og Elektricitet i Løbet af kort Tid bliver at betale i Forhold til Kronens stærkt forøgede Guldværdi. Dernæst maa Statens Udgifter til sociale Formaal begrænses det mest mulige og i hvert Fald nøje følge efter Forskydningerne i Prisniveauet, ligesom det ogsaa maa være en Selvfølge, at Stat og Kommune ikke ved deres Lønpolitik krydser Erhvervenes Bestræbelser for snarest at komme ned til et konkurrenceedygtigt Niveau.

Særlige Foranstaltninger vil være nødvendige der, hvor en omfattende Arbejdsløshed bliver foraarsaget ved en stor Indførsel af andre Landes Industrifrembringelser. For i nogen Grad at raade Bod herpaa vil det efter Industriraadets Skøn være formaalstjenligt bl. a. at træffe følgende Foranstaltninger:

- a) Der gennemføres snarest et passende, midlertidigt »Deflationsværn« til Beskyttelse mod en overhaandtagende Import af udenlandske Frembringelser i den Periode, som vil forløbe, indtil en Nedgang i Prisniveauet har sat Industrien i Stand til i fornødent Omfang at reducere sine Produktionspriser. Det paa-gældende Værn, der naturligvis kun bør tilvejebringes for de Industrier, hvor Forholdene truer med at give vedkommende Fag til Pris for den unaturlige udenlandske Konkurrence, skal medvirke til at opretholde og om muligt forøge